

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis

Luk. 19, 41-48

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.« Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: »Mithus skal være et bedehus.« Men I har gjort det til en røverkule.« Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham. Lukasevangeliet 19,41-48

I dagens evangelium er vi tilbage på Palmesøndag, ved Jesu indtog i Jerusalem. Jesus er tæt ved byen, og folkets hosianna-råb tager til i begejstring og styrke. For nu kommer Han, Ham Forløseren.

Han nærmer sig Israels ældgamle og ærværdige hovedstad, byen med Herrens tempel, byen, hvorfra Messias skal overvinde undertrykkerne og atter give "det forjættede land" i eje til "Den gamle Pagts folk." Der er ikke noget at sige til, at begejstringen og jubelen stiger, for nu kommer Han jo, nu er den dag kommet, som "det gamle folk" så længe, så længe, havde ventet på.

Men hvad foretager Jesus sig der på "kongevejen" ind til Jerusalem? Sidder Han monarkisk stolt og sejrssikker på æslet? Udeler Han nådige vink og hilsner til hyldestskaren og de forbigående?

Nej, det er ikke selvsikker triumf, der kendetegner Jesu ansigt. Under Hans indtog i Jerusalem er Hans ansigt præget af alvor og af bedrøvelse. Jesus græd. Kun to steder i Det nye Testamente hører vi om, at Jesus græder. Første gang var ved vennen Lazarus' grav. Anden gang var her da Han nærmede sig Jerusalem - og så! Det græske ord lader os forstå, at Jesus bryder ud i en heftig, hulkende gråd. Jesus elskede sit land og sit folk, derfor siger Han: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred!"

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 659. 122. årgang
August 2021
ISSN 0901-2214

Det er den ulykkelige kærligheds voldsomme udbrud, Jesus her bryder ud i. Ulykkelig, fordi Han elsker uden at genelskes. Jesus græd, fordi Hans folk ikke ville tage imod den frelse, som Gud havde sendt Ham til jorden med. Folket havde ikke fred med Gud, fordi de ikke ville have fred med Ham. Både timeligt og åndeligt ville det tjene til fred, om Jerusalem tog imod sin rette Herre. Men Jesus vidste, at det ville gå anderledes. ”Dage skal komme over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og indeslutte og trænge dig fra alle sider.” Alle enkeltheder i denne forudsigelse gik nøje i opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse af Titus år 70 efter Kristus. Titus byggede nemlig en palisadevold omkring Jerusalem. Jøderne stak ild på palisaderne, men så byggede Titus en mur i stedet. Jødernes hårdnakkede forsvar bidrog til, at ødelæggelsen blev så forfærdelig, som den var blevet forudsagt.

Det kan synes som en gåde uden lige, hvorfor Jerusalem og jøderne ikke tog imod Jesus, og en nøgtern hjerne kan også indvende, at det jo skulle gå sådan både med Jerusalem og med Judas. Men dét skulle ske! Jesus **skulle** afvises og forrådes for at fuldføre frelsen på Golgata. Det har aldrig været Guds ønske at ødelænge og at pine. Hvordan kunne Han da tillade sin Søns pine og senere Jerusalems ødelæggelse?

Jesu lidenskabelige gråd var et udtryk for kærlighed, nemlig for den, der elsker uden at genelskes. Og her ligger hele ”sagens” kerne, hele verdenshistorien og tilmed hvert eneste menneskes historie i en nøddeskal. For Gud elsker os og ønsker vor kærlighed, men der er en ”slange” imellem. Den giftslange, som så gerne vil sige til os, at vi ikke behøver Gud, at vi er klogere end Ham, eller i hvert fald lige så kloge; den

giftslange, som ønsker at forhærde os over for Gud. Den slange, som vi alle er bidt af. Vi kan spekulere og gruble over, hvorfor det er sådan, men det gavner os ikke det fjerneste – tværtimod! På denne side af evigheden får vi ikke andet at vide, end at der er et brud mellem os og Gud. Et brud, som kun kan heles af Hans kærlighed. Og vi mennesker trænger til fred. Der kan så nemt være ufred hos os, mellem os, i os. Mennesket kan ligge under for begærlighedens magt, den magt, som aldrig nogensinde vil kunne skaffe os andet end uro.

Magtmennesket, både indenfor som udenfor kirken, har ingen fred. Vi kan jage efter penge og position. Vi kan være besat af begær på det seksuelle område. Mennesket kan trællebendes af alkohols og narkotikas diktatur. Vi kan kende til mørke og triste tanker, angst, beklemthed, de utallige bekymringer, ærgrelser og irritation. Ja, der er så meget, der ikke tjener til vor fred! Kun én kan være vor fred, og det er: Jesus selv! Han er vor fred med Gud. Med os selv – og over for andre. Han fører Gud og menneske, menneske og menneske sammen i sand kærlighed og barmhjertighed, så vi, uden bagtanker, er til for at hjælpe og gavne hinanden, være medarbejdere på hinandens glæde. Kristi fred er en fred, der er: Til trods for og midt ind i!

Til trods for ydre som indre omstændigheder og vanskeligheder, så er Kristi fred der alligevel.

Ja, midt ind i alt det, der kan være så tungt og så svært, dér er Kristus alligevel til stede med sin kærlighed, glæde og fred.

Jesus drev kræmmersjælene ud af helligdommen i Jerusalem, for at Hans og Hans Faders hus ikke skal være en røverkule, men et bedehus. De første kristne (hvor

mange fejl de så end havde, måske os til trøst) var klar over, at templet, helligdommen, ikke var et finde i Jerusalem, men i dem selv.

I 2. Kor 3;16 siger Paulus: ”Véd I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?” Ikke at tilhøre sig selv, synes nogen mennesker er det rene, skære slaveri. I virkeligheden er det bare omvendt. For at tilhøre sig selv, vil sige at være slave. At være et offer for sine egne lyster og luner kan ikke kaldes liv. At tilhøre Gud i Kristus betyder et nyt livsindhold og en ny selvforståelse.

Men hvad så med alt det forkerte i vort indre - i vort liv? Jamen, det var jo derfor Jesus kom. Han har ved sit korsoffer udslettet og tilintetgjort al vor skyld og skam, ondskab og urenhed, så vi sammen med Ham står helt rene for Faderen, evigt elskede af Ham og forenede med Ham. Her var og er der virkelig noget, som Gud grundigt og totalt ødelagde og ødelægger: Vort skyldbrev! Og at vide hvad der tjener til vor fred vil sige, at vi lader Jesus rense alt det ud i vort liv, der vil købslå med Gud, der vil slå en handel af med Gud. Den vej til frelse er uigenkaldeligt spærret.

Det er igennem sin forunderlige, hele og fulde tilgivelse og nåde, at ”Jesus holder sit indtog i os!”

Hvad der evigt tjener til vor fred, er at høre om Ham og stole på Ham og bede til Ham og adlyde Ham, som Langfredag hængtes op på et kors, for Påskemorgen at opstå af graven.

Vores yngste datters bedste veninde mistede sin mor, da hun bare var et år gammel. Nu har hun også mistet sin far. Ved hans dødsleje, og mens han gik herfra, sang de to piger: ”Amazing grace”.

Amazing grace! Forunderlige, overraskende, ubeskrivelige nåde. Dette, at Gud i liv som i

død, favner os som vi er og tager os ind i sin ubeskrivelige kærlighed, uden vi på nogen måde skal gøre os fortjente hertil.

Det er den levende Gud selv, som i Kristus bøjer sig helt ned til os for at tale sådan til os, så vort livs indre fængselsdøre må springe op, og vort liv fyldes, og forandres af Hans livgivende kærlighed og nåde, glæde, lys og fred! Når vi véd os kendt og elsket af Gud, hørende Ham til i tid og evighed, omsluttede af Hans uophørlige og uforanderlige kærlighed, så får vi en ny og befriende selvforståelse. En klar *jeg-bevidsthed*.

Troen på Guds kærlighed og nærvær, Hans trofasthed og barmhjertighed er ikke en amulet, hvorved vi beskyttes mod alt det svære. Vi beskyttes ikke imod sygdom og vanskeligheder, sorg og savn, men vi føres igennem alt dette. Og midt ind i alt dette, så mange gange uudholdelige, til trods for alt det, der kan røre sig om os, og i os, så kom Kristus for at sige os, at vi aldrig er alene. At vi aldrig er overladt til os selv.

Med Gud forholder det sig helt og holdent anderledes, end vi tænker eller frygter. For Han sendte sin søn til os, og indbyder os til ubeskrivelig glæde. Den glæde, der stille og roligt siger til os, at der findes en hjemkomst for os alle, fordi der findes en hjemstavn!

Hvor er det dog herligt hver eneste dag, på ny, at blive klar over det under, at der er Én, der hører os, venter på os, ordner alt vidunderligt for os og lader det gå op, hvor vi spekulerer os til døde i bekymringer, og når vi engang i vor sidste time vender tilbage fra det fremmede land og fra vort livs vilde eventyr, da vil Han også vente på os ved trappen til vort evige fædrenehjem og lede os derhen, hvor vi til evig tid må tale med Jesus og hvor vi omsluttes af den fred, som

vi allerede her kom til at smage i Ordet om og fra Ham, så troen kan skabes og Ånden kan lyse og varme!

Amen.

Jeanne von Benzon

Vejby/Tibirke og Ramløse/Annisse Pastorer

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 332: På Jerusalem det ny

Nr. 696: Kærlighed er lystes kilde

Nr. 676: Guds fred er mer end englevagt

Nr. 174: Jerusalem! I dag din konge græder

(mel.: Din kærlighed O, frelser os forene)

Nr. 474: Jesus Krist, du gav mig livet

Nr. 426: Fred til bod for bittert savn

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk